

Sygn. akt VI U 2651/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2020 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Ewa Milczarek

Protokolant – st.sekr.sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2020 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

odwołania: S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 8 lipca 2019 r. , numer decyzji: (...)

w sprawie: S. S.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę

oddala odwołanie.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 2651/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 lipca 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonemu S. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że zgodnie z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS niezdolność do pracy powstała po upływie 18 miesięcy od ustania okresów składkowych i nieskładkowych. Ponadto, ubezpieczony w dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy nie udowodnił wymaganych 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony kwestionując ustaloną przez Lekarza Orzecznika ZUS datę powstania niezdolności do pracy oraz kwestionując przedstawione w decyzji wyliczenie okresów składkowych i nieskładkowych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony S. S. (ur. (...)) w dniu

4 lutego 2019 roku złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 6 czerwca 2019 roku ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 31 maja 2020 roku oraz, że częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu. Lekarz Orzecznik ZUS wskazał, że ww. częściowa niezdolność do pracy istniała na dzień 17 października 2018 roku (badanie NMR kręgosłupa ze zmianami) - innej daty nie można ustalić.

Ubezpieczony S. S. legitymuje się okresami składkowymi w wymiarze 34 lat 5 miesięcy 10 dni oraz nieskładkowymi w wymiarze 3 lat 4 miesięcy i 18 dni. Ostatni okres ubezpieczenia ustał z dniem 8 listopada 2016 roku. Ubezpieczony z zawodu jest ślusarzem – mechanikiem i w tym zawodzie ma doświadczenie.

Dowód: akta organu rentowego – wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy k. 1-3; orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dn. 06.06.2019 r. k. 9; karta przebiegu zatrudnienia k. 15-16; zaświadczenia o zatrudnieniu k. 13-16, k. 19-21.

U ubezpieczonego rozpoznano; chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z wielopoziomową dyskopatią szyjną C3/C4/C5/C6/C7 i lędźwiową L3/L4 i L5/S1, przewlekły zespół bólowy szyjno-barkowy i lędźwiowo-krzyżowy objawowy z zaostrzeniami, zespół cieśni nadgarstka lewego, chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych, nadciśnienie tętnicze, bóle i zawroty głowy objawowe. Stan zdrowia ubezpieczonego czyni go niezdolnym do pracy z powodu wyżej wymienionych schorzeń. Schorzenia te skutkują u ubezpieczonego bólami i zawrotami głowy, ograniczeniem ruchomości kręgosłupa, przewlekłym zespołem bólowym szyjno-barkowym i lędźwiowo-krzyżowym z częstymi zaostrzeniami, obniżeniem tolerancji wysiłku fizycznego, bólami stawów kolanowych i lewej kończyny górnej z drętwieniem i mrowieniem tej kończyny. Praca fizyczna, dźwiganie ciężarów, długotrwała praca w pozycji wymuszonej, praca w złych warunkach atmosferycznych nasila dolegliwości i niekorzystny postęp schorzeń. Powyższe schorzenia powodują u ubezpieczonego istotne upośledzenie sprawności psychofizycznej ustroju i zdolności do zatrudnienia. Przeciwwskazana jest ciężka praca fizyczna, dźwiganie ciężarów, długotrwała praca w pozycji wymuszonej, praca w złych warunkach atmosferycznych oraz praca wymagająca pełnej sprawności psychofizycznej.

Ubezpieczony jest okresowo częściowo niezdolny do pracy do listopada 2021 roku. Częściowa niezdolność do pracy istnieje od daty wystawienia zaświadczenia o pogorszeniu stanu zdrowia z dnia 31 stycznia 2019 roku i spowodowana jest przede wszystkim schorzeniami układu kostno-stawowego z objawami ubytkowymi oraz chorobami współistniejącymi. Częściowa niezdolność do pracy ma charakter okresowy z powodu możliwości poprawy stanu zdrowia po zastosowanym leczeniu specjalistycznym.

Dowód: akta sądowe – opinia zespołu biegłych sądowych k. 23-24, uzupełniająca opinia zespołu biegłych sądowych k. 51.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz na podstawie opinii zespołu biegłych sądowych oraz opinii uzupełniającej. Sąd podzielił wnioski wynikające z tej opinii. Podstawą do wydania opinii i wysnucia wniosków były: przeprowadzone badanie przedmiotowe oraz dokumentacja zgromadzona w aktach sprawy, w tym dokumentacja medyczna. Wobec tego rzetelność opinii nie budzi żadnych wątpliwości. Opinia została wydana przez doświadczonych specjalistów z dziedzin medycyny odpowiednich do schorzeń występujących u ubezpieczonego, zatem fachowość biegłych jest bezsporna (w skład zespołu biegłych sądowych: neurolog, ortopeda, specjalista medycyny przemysłowej). Biegli sądowi przekonywująco uzasadnili swoje stanowisko, które w ocenie Sądu jest jasne i zupełne.

Do pierwszej opinii zespołu biegłych ubezpieczony wniósł zastrzeżenia wskazując, że przy obecnym systematycznie pogarszającym się stanie zdrowia ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy. Ubezpieczony wskazał, że biegli błędnie ocenili jego zdolność do pracy, albowiem przy schorzeniach, które u niego występują oraz przy uwzględnieniu tego, że jest ciągły ból ubezpieczony nie jest w stanie podjąć pracy, tym bardziej, że

w ostatnim okresie porusza się przy pomocy kul lub laski. W ocenie ubezpieczonego, przy aktualnym stanie zdrowia każda praca nasila dolegliwości i powoduje niekorzystny postęp schorzeń i wyłączenie ze zdolności do pracy. Wobec zastrzeżeń ubezpieczonego Sąd dopuścił dowód

z opinii uzupełniającej zespołu biegłych. Biegli podtrzymali swoją dotychczasową opinię i wyjaśnili, że w przypadku ubezpieczonego stwierdzono pewną progresję zmian chorobowych w porównaniu z badaniami wykonanymi w dniu 28 listopada 2018 roku kiedy uznano ubezpieczonego za zdolnego do pracy. Obecny stopień nasilenia dolegliwości w przebiegu istniejących schorzeń istotnie upośledza sprawność psychofizyczną ubezpieczonego, ale nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy. Zarówno badanie neurologiczne, jak i ortopedyczne nie wykazały znacznych deficytów funkcji kręgosłupa i kończyn, natomiast potwierdziły zaburzenia sprawności związane z długotrwałym zespołem bólowym szyjno-barkowym i lędźwiowo-krzyżowym objawowym. Do opinii uzupełniającej ubezpieczony wniósł zastrzeżenia ponownie domagając się uznania za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Ubezpieczony ponownie wskazał, że stan choroby systematycznie pogłębia się, a stopień nasilenia dolegliwości upośledza sprawność fizyczną do tego stopnia, że ubezpieczony musi poruszać się przy pomocy kul. Ubezpieczony przedstawił zaświadczenie wydane przez lekarza rodzinnego,

z którego wynika, iż ubezpieczony leczy się z powodu zwyrodnienia kolan, musi poruszać się o kulach, obecnie po wykonanym rezonansie magnetycznym czeka na opis badania. Tak przedstawione zastrzeżenia nie zakwestionowały jednoznacznej opinii biegłych sądowych, ponieważ nie miały charakteru merytorycznego, a ograniczały się co do zasady do subiektywnej oceny ubezpieczonego. Biegli odnieśli się do wszystkich schorzeń, z którymi zмага się ubezpieczony oraz dokonali ich kompleksowej analizy

w kontekście ustalenia niezdolności do pracy, co wynika z ich opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie podlegało uwzględnieniu. Zgodnie

z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy; ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów (nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy); nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

W myśl art. 58 ust. 1 pkt 5 ww. ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała

w wieku powyżej 30 lat. Okres, o którym mowa wyżej, powinien przypadać

w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej (nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy) – tak stanowi art. 58 ust. 2 i 4 ww. ustawy. Niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej

z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ww. ustawy).

Z powyższych przepisów wynika, iż przesłankami nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy są: niezdolność do pracy, wymagany okres składkowy i nieskładkowy, powstanie niezdolności do pracy

w określonym czasie oraz brak ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub niespełniania warunków do jej uzyskania. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności należy wskazać, że ubezpieczony został uznany (zarówno przez biegłych sądowych, jak i Lekarza Orzecznika ZUS) za osobę częściowo niezdolną do pracy. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy. Ubezpieczony z zawodu ślusarz – mechanik z uwagi na schorzenia ma przeciwwskazania do ciężkiej pracy fizycznej, dźwigania ciężarów, długotrwałej pracy w pozycji wymuszonej, pracy w złych warunkach atmosferycznych oraz pracy wymagającej pełnej sprawności psychofizycznej. W konsekwencji, ubezpieczony zdecydowanie utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, jednak nie utracił zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. W takim stanie rzeczy, uzasadnione jest stwierdzenie częściowej niezdolności do pracy.

Kolejną przesłanką podlegającą analizie to przesłanka powstania niezdolności do pracy w określonym czasie. Lekarz Orzecznik ZUS

w orzeczeniu z dnia 6 czerwca 2019 roku ustalił, że częściowa niezdolność do pracy istniała na dzień 17 października 2018 roku. Z kolei zaś, jak wynika

z opinii biegłych sądowych, ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od daty wystawienia zaświadczenia o pogorszeniu stanu zdrowia z dnia 31 stycznia 2019 roku. Sąd podzielił wnioski opinii biegłych sądowych, zatem za datę powstania niezdolności do pracy należy przyjąć 31 stycznia 2019 roku. Z karty przebiegu zatrudnienia wynika, że ostatni tytuł do ubezpieczenia

(tj. okres, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy) ustał w dniu

8 listopada 2016 roku. Oznacza to, że najpóźniej niezdolność do pracy ubezpieczonego powinna powstać przed dniem 8 maja 2018 roku. W związku z ustaleniem, że ubezpieczony stał się częściowo niezdolny do pracy 31 stycznia 2019 roku należało stwierdzić, że ubezpieczony nie spełnił przesłanki koniecznej do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 K.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Sędzia Ewa Milczarek